

[Bording.]

hvis det betød, at de skulde give Afkald paa de 100 000 t, som jeg i sin Tid fik indført, at det mindre Landbrug skulde have af det leverede Korn. Nej, det er en Selvfølge. Jeg er lige saa nøgtern som det ærede Medlem: hellere have de 100 000 t i Haanden end Udsigt til noget, som maaske ikke kommer. Men det, jeg har tænkt mig, er naturligvis, at det mindre Landbrug beholder de 100 000 t, og dersom der saa kommer Korn ind, saa skal Husmændene i hvert Fald have Del i dette Korn, de, som tidligere har været de store Kornkøbere, og som er dem, der er ramt haardest ved Produktionsindskrænkningen, gennem Nedsættelsen af Produktionen af Flæsk, Smør og Æg.

Nu siger den højtærede Landbrugsminister, at der ikke er megen Udsigt til, at der kommer Korn hjem. Men hvorfor indfører man den Bestemmelse, at det indførte Korn skal tildeles de større Landmænd, hvis det ikke er for at sikre, at det er disse, der faar det? Ja, de faar det ikke direkte, men de bliver fri for at aflevere Korn, i samme Mængde som man kan faa indført Korn. Jeg har meget mindre Kendskab end den højtærede Minister til, om der kommer noget ind, men jeg synes, at naar man her vil indsætte en Bestemmelse om, hvor det skal gaa hen, saa bør det gaa derhen, hvor det rettelig hører hjemme, navnlig naar man samtidig vil fastsætte i Lovforslaget, at Oliekagerne skal gaa derhen, hvor de naturligt hører hjemme, hvor de plejer at blive brugt, nemlig i Malkebesætningerne. Dengang jeg i sin Tid gennemførte Ordningen med Hensyn til Fordelingen af Kødbenmel, tænkte jeg naturligvis ogsaa paa, at dersom vi fik Korn ind fra Udlandet — ingen vidste jo, hvordan det kunde forme sig under Krigen —, saa burde det ogsaa fordeles til dem, der plejede at købe Korn, nemlig det mindre Landbrug. Det har altid været min Tanke, og jeg kan ikke forstaa, at man ikke inden for Landbrugsorganisationerne stiller sig over for dette Spørgsmaal som over for andre tilsvarende, ser paa den Sædvane, der har været med Hensyn til Indkøb af Korn, med de økonomiske Forhold og alt taget i Betragtning, og saa ønsker, at Kornet gaar derhen, hvor det plejede at gaa.

Den højtærede Landbrugsminister sagde, at der var Tale om meget høje Priser paa det importerede Korn, og jeg forstod ham saadan, at dersom man skulde tildele Husmændene dette Korn, skulde de betale denne høje Pris . . . nu ryster den højtærede

Minister paa Hovedet. Ja, det er nu heller ikke det, jeg har været inde paa. Jeg har sagt, at naar man i Lovforslaget har fastsat, at Korn, der kommer ind, skal afskrives paa afleveringspligtigt Korn, saa betyder det, at hvis det importerede Korn koster mere end det afleveringspligtige, skal Staten betale Differencen. Jeg føler mig overbevist om, at hvis man vil stille sig saadan, saa vil Husmændene meget gerne have Kornet, for saa bliver det en Gennemsnitspris paa 30 Kr., der betales for afleveringspligtigt Korn, maaske lidt mere, en 34—35 Kr., men selv i saa Fald vil Husmændene meget gerne have det. Og Staten kommer ikke til at betale mere end nu.

Den højtærede Landbrugsminister erklærede, at han vilde svare bekræftende paa min Forespørgsel. Det vil altsaa sige, at dersom der kommer Korn ind, skal de afleveringspligtige Landmænd blive ved at have de 10 Kr.s Tillæg for den Ottendedel, som de maaske ikke kommer til at aflevere. Den højtærede Landbrugsminister henviste til, at det vilde være noget besværligt, kunde jeg forstaa, med Tilbageleveringen af Korn, for det kunde man ikke levere tilbage, før man havde faaet Korn ind. Det vil sige, at administrativt vil det være meget vanskeligere at gennemføre den Ordning end den af mig foreslaaede: at man lader det gaa over til Husmændene.

Naar den højtærede Landbrugsminister sluttede med den Bemærkning, at man har taget ligeligt Hensyn til alle Sider, maa jeg sige, at det synes jeg ikke man har. Tværtimod er man gaaet paa tværs af tidligere sædvanlige Kornindkøb og af de økonomiske Forhold inden for Landbruget, baade med Hensyn til Reduktionen af Besætningerne, der har ramt Husmændene haardest, og med Hensyn til Smør-, Flæske- og Ægpriserne, for det er navnlig Husmændenes Indtægter, der er gaaet ned ved disse Priser, fordi de berøres mest deraf.

Derfor vil jeg endnu engang udtale Haabet om, at den højtærede Landbrugsminister — der naturligvis føler sig bundet af Aftalen med Organisationerne, det forstaaer jeg meget vel —, hvis man i Udvalget — hvad jeg haaber — vil være enig med mig i, at mit Forslag er det rigtigste, da vil gøre et Forsøg paa at faa Organisationerne til at gaa ind paa den Ordning. Jeg tror, at de, naar de faar tænkt sig om, og de vil bevare Fællesskabsfølelsen og Sammenholdet inden for Landbruget, der har præget dette i de sidste 5—6 Aar, ogsaa vil forstaa, at det er rimeligt, at Husmændene bevarer